

И тя не можеше да откъсне зачарованъ взоръ отъ приказното видение.

Изведнѣжъ въ далечината се зададе голѣма дружина конници.

— Императорътъ! — извика Евстахий. Подаде глава отъ прозореца, заповѣда да се спре сватбената глота.

Наближаващата дружина сѣщо спрѣ на двадесетъ стѣпки предъ тѣхъ.

Единъ конникъ препусна право къмъ кочията.

Мария чака съ високо дигнато чело.

Сърдцето ѝ лудо се блѣска. Но тя съ нищо не издаде вълнението си. Можеби нѣкое остро око би открило само едва забележимото треперене на ржцетѣ ѝ.

Анри скача отъ коня си, сваля яксамитената си барега, приближава до кочията, чиято врата двама сержанти сѣ се спуснали да отварятъ, подава дѣсница.

Мария се опира на ржката му, снишава глава и слиза.

— Добре дошла въ Константинополъ, мадамъ, нека Богъ Ви дава радостъ, здраве и почитъ между насъ!

— Нека Богъ Ви пази, монсеньоръ!

Императорътъ полека дигна малката, трѣпнеща ржка и навежда устни къмъ нея. Следъ това тържествено прегръща княгинята и я цѣлува по бузата.

Двамата се поглеждатъ. Лека усмивка играе въ очитѣ на Анри. Не за пръвъ пѣтъ той вижда тази гѣвкава осанка, това царствено хубаво лице, тоя магьосващъ взоръ. И все пакъ той не се насища да спира очи върху прекрасната си невѣста, веселъ и щастливъ безъ мѣра.

Българката, дъщерята на Иоанициусъ, варварската княгиня . . .

Всичко е забравено. За пръвъ пѣтъ, следъ дълго, скрѣбно равнодушие, кръвта му се събужда, сърдцето му буйно жадува за радостъ и волностъ, за недопититѣ примамки на младостта . . .

Той се бѣ надѣвалъ да срещне една смутена, свѣтлива девойка. А се намираше предъ едно спокойно, загадъчно лице, което разчупва чудната си невъзмутимостъ въ